

Новогодишњи литерарни конкурс за ђаке основних школа 2010.

Првонаграђени рад у конкуренцији нижих разреда основне школе:

У ЗЕМЉИ ЧУДА СРЕЛА САМ ДЕДА МРАЗА - млађи разреди

„Милице, не спава ми се, молим те читај ми књигу...“

„Не могу.“

„Секо, молим те...“

„Па хајде ону твоју...Алиса у земљи чуда.“

„Помери се да легнем поред тебе и сачекај да упалим лампу. Е, тако... Кроз велики отвор, Алиса је упала у земљу чуда. Шетала је шетала, а све је било необично. Наишла је на белог зеца који негде жури, карте играју...“

„Хајде Ђурђо пожури, прескочи поточић, види карте играју, погледај лепо цвеће и дрвеће које пева.“

„Секо, али код нас је зима, ја чекам Деда Мраза, а ти си ме довела у ову чудну земљу где бели зека намигује, а цвеће лепо мирише.“

Али, одједном снежно беле пахуље замаглише наш видокруг. Усред њиховог плеса појави се црвено бела капа, а потом и цео правцати Деда Мраз.

„Видиш Ђурђо, у овој земљи чуда пронашле смо Деда Мраза. А сада буди тиха и хајдемо лагано за њим.“ Корак по корак, док пахуље квасе наше румене образе, моја сестра и ја пратимо Деда Мраза. Снег веје, Деда Мраз корача, а ми за њим. Наједном се он заустави испред једне куће. Покуца и врата се отворише. Из куће се чује само жамор и рад неких машина. Хоп, врата се затворише.

„Шта ћемо сад Ђурђо? Хајдемо брзо до оног прозора.“

И тако гвирећи кроз прозор, угледасмо предиван призор. Деда Мраз ставља наочаре на врх свог црвенкастог носа и чита новогодишње жеље све деце овога света. Вредни патуљци, његови помоћници, ужурбано слажу и пакују играчке у велике торбе.

„Ооо, па то је Деда Мразова радионица! Ђурђо, брзо се склони, дај руку. Трчи! Немој да покваримо ову дивну чаролију, откриле смо прелепу тајну. Видиш, у Земљи чуда смо среле Деда Мраза. Ух, како сам срећна!“

„Какво је то звоно? Па то је мобилни који ме свако јутро буди уместо сата. А где је нестала Земља чуда? Књига?“

Ево је, на мом јастуку... а ту је поред мене и моја тршава сестра Ђурђина. Нема везе. Ипак сам ја сањала ноћас предиван сан и бар у сну била у земљи чудеса и срела Деда Мраза.

Милица Милосављевић 4/1 ОШ „Вук Караџић“

Првонаграђени рад у конкуренцији виших разреда основне школе:

У ЗЕМЉИ ЧУДА СРЕО САМ ДЕДА МРАЗА - старији разреди

Како то људи говоре? Како пишу? Речи се повезују у магично коло, уплићу се и граде мостове преко потока и амбиса без ковања и закивања. Помоћи њих можемо путовати тамо где никада нисмо били и где само у сновима можемо стићи. Носе нас свуда. У далеке земље. У снове. Тамо где нови град као цвет израња из даљине и неочекивани хоризонт се склопи око нас. Носе нас даље, само још мало даље, да још један видик букне пред нама, да пређемо још један, дотле

невиђен, драги мост што води у неку далеку земљу, земљу чуда...Па, хајде да путујемо! Силазим низ брег. На небу сунце светло и сјајно, свеже заблиста и утоне у љубичасту маглину. Корачам по бескрајној белини и не осећам хладноћу док додирујем сјајне кристале. Корак ми је лак и, гле чуда, то није обичан корак! Иако нисам цин, могу да начиним корак од седам миља...Ево лишћа од сувог злата и чуда што се под утицајем бисерне магле преливају дугиним бојама. Међу грањем блиста, попут плавозелене мрље, језеро. Ходам по њему као по огромном сафиру. Корак, два и већ сам на другој обали!

Раскошни баршун белог снега. Небо ни златно, ни сребрно, ни ружичасто, ни плаво.. Планине се тек назире и изгледају необично далеко, а опет, могу их са лакоћом додирнути. И ту, на обали што сија слично блеску кованог сребра, стоји он. Одмах сам га препознао. Сан сваког детета, чаробњак. У очима, зеленим попут воде, бескрајна благод. Усуђујем се да додирнем прамен бледог злата који му милује чело. Да, заиста! То је он! Чујем своје име и речи добродошлице, а речи не прелазе преко његових усана. Никада нисам сумњао у његове способности, али откуда да ја могу да разумем шта он мисли? „Овде речи нису потребне. Ово је Земља чуда. Важно је само чисто срце и све ћеш разумети.“ Посматрам га. У сенци огромне капе његове усне имају, попут блиставог драгуља, црвен сјај, а образи боју дивље руже. У зеленим очима је поглед древних чаробњака, али је тело вечно младо. Предамном стоји биће које све зна, све уме и има моћ да испуни сваку жељу. „Да, тај сам. Могу да испуним сваку жељу. Пожели дечаче, твоје срце је чисто.“ Знаш да је скромност врлина и бојим се да ми жеља не буде превелика. А опет...“Схватам. Знаш шта желиш. Врати се у свој свет, сачувај своју чистоту и једног дана учићеш у својој соби. Можда ће ми требати само мало више времена...”

Бљескају дуге звездасте траке док ми одмахује. Живети у овој чаробној земљи исто је што и живети у срцу дијаманта који на најнезнатније осветљење заблиста свим својим површинама. Гледам како одлази палећи около хиљаде предивних звездица.

Корак од седам миља враћам се преко смарагног језера и пењем уз брег, да бих опет, окренувши мало призму света, био ту где сам одувек.

Немања Милошевић 7/3 ОШ „Вук Караџић“